

rådet, men som er ganske egnet til at sidde i stiftsrådet. Der synes vi, det er ærgerligt at begrænse, hvem man i de enkelte menighedsråd kan vælge. Men det er jo menighedsrådene, der vælger dem, og derfor er man også repræsentant for menighedsrådene.

Lige til det sidste vil jeg ganske hurtigt sige, at jeg ikke ser nogen grund til at stoppe udviklingen. Jeg håber også meget, at vi kan få forlænt bevillingen til udviklingsfonden, når nu den udløber efter næste år. Det ser jeg ingen grund til at stoppe, men jeg mener faktisk, at der har været så mange gode erfaringer med med de her stiftsråd, at der ikke er nogen grund til, at man sidder med den her usikkerhed om, hvorvidt det nu bliver sådan, man fortsætter, eller at det ikke gør det. Jeg synes, der er så mange positive erfaringer, der tyder på, at det her er en rigtig god idé, og derfor synes jeg lige så godt, at vi kan få dem permanentgjort.

Kl. 10:25

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Søren Krarup.

Kl. 10:25

Søren Krarup (DF):

Jeg har lyttet til den konservative ordfører med stor sympati og forstår jo også, at hun har den ganske hæderlige hensigt, at hun vil hjælpe folkekirken, bl.a. – som hun sagde – med at formidle kristendom på et højere plan. Men jeg får lyst til, via en kirkehistorisk parallel for så vidt, måske at sprede en lille smule tvivl i fru Charlotte Dyremoses sind vedrørende begrebet hjælp til folkekirken.

I sidste halvdel af 1800-tallet blev København industrialiseret, og det betød jo, at broerne sprængtes. Der kom så mange mennesker, at det kirkelige liv for så vidt var gået fuldstændig i stå på den måde, at sognene var så store, at de ikke kunne fungere. Da trådte så Det københavnske Kirkefond til og ville bygge kirker for at hjælpe folkekirken. Det gjorde det også, men nissen flytter jo altid med. Hjælpen bestod i, at når de havde bygget kirkerne, krævede de ret til også at bestemme, hvem der skulle vælge præsten, og hvordan menighedslivet skulle organiseres. Sådan går det jo altid, der er intet farligere for folkekirken end hjælpsomhed.

Det førte til, at København blev domineret af Indre Mission, og det betød – og jeg taler af erfaring, jeg er vokset op i et sådant sogn – at den almindelige københavner følte sig fremmed over

for den kirke, som kom og skulle hjælpe, og som han ikke selv var en del af.

Derfor vil jeg altså spørge fru Charlotte Dyremose: Kunne hun ikke få en fornemmelse af, at den her interesse i at hjælpe sognene med at formidle kristendom på et højere plan kunne være ganske farlig for folkekirkens eksistens som sognenes kirke?

Kl. 10:27

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:27

Charlotte Dyremose (KF):

Hr. Søren Krarup tillægger mig, at jeg skulle hjælpe nogen med noget her, og det kan være, at jeg gør det i min lokale sognekirke, hvor jeg deltagert aktivt i kirkelivet, det er én ting.

Men sagen er jo den, at det her handler om nogle stiftsråd, som får mulighed for med den interesse, der måtte komme fra de enkelte menighedsrådsrepræsentanter, at sætte sig sammen og beslutte, at man gerne vil gøre nogle ting, som også foregår på tværs af de enkelte sogne. Så det vil jo altså være folkekirken selv, der tager initiativer, hvis og når der tages initiativer. Det er jo ikke et spørgsmål om, at jeg som politiker har nogen som helst intentioner om at begynde at blande mig i, hvad det er for nogle projekter. Det er jo netop derfor, at vi laver stiftsråd. Det er der, for at de og ikke vi politikere kan have den her opgave – for det er jeg ganske enig i; det ville ikke være en god tendens.

Kl. 10:28

Formanden:

Hr. Søren Krarup.

Kl. 10:28

Søren Krarup (DF):

Jeg er slet, slet ikke i tvivl om, at hensigten er den allerbedste. Jeg vil kun advare imod hele denne tro på, at man skal hjælpe folkekirken, dels, som det hedder i § 1, nr. 2, at man vil formidle kristendom, dels, som det hedder i Kirkeministeriets bemærkninger, at stiftsråd skal koncentrere sig om at understøtte projekter til gavn for stiftets sogne.

Jeg må sige, at efter fyrretyve år som sognepræst i den danske folkekirke kender jeg intet farligere end den kirkelige hjælpsomhed, der netop vil hjælpe de lidt tilbagestående folk ude i sognene, for det er og bliver ensbetydende med, at de almindelige folk bliver umyndiggjort. Alle disse aktive kirkelige organisationer og råd og hensigter sætter den almindelige danske folkekirkemand og -kvinde til at være det, der på ka-